

Lumea îmi părea o cifră...

Mihai Eminescu

Lumea îmi părea o cifră, oamenii îmi păreau morți,
Măști, ce râd după comandă, cari ies de după porți
Și dispar – păpuși măiestre, ce că sunt nici că nu știu
Și-ntr-o lume de cadavre căutam un suflet viu;
Mă zbăteam dorind viață, cu ce sete eu cătam
Precum cel ce se îneacă se acață de-orice ram.
Dibuit-am în științe, în maxime, în poezie,
Dară toate îmi părură sură, stearpă teorie.
N-aveam scop în astă lume, nici aveam ce să trăiesc
Până când... blestem momentul! până ce-a fost să te-ntâlnesc.
Oare sunt eu tot același? Singur nu mai mă-nțeleg:
De clipirea genei tale putui viața să mi-o leg.
Eram mândru – înjosirea, ba sclavia mă înveți:
Mă disprețuiesc pe mine... ce mai are astăzi preț?
Îmi părea că împărații sunt pe lume un nimic
Căci ei nu țineau în mână degetul tău dulce, mic,
Începusem s-am în lume ceva ce plătea mai mult
Decât lumea, decât totul ce putusem să ascult;
Mă miram, cum de pierdusem ochii pentru tot ce fu?
Toate existau sub soare, pentru că existi și tu.